

Canada

Utgivare: K. ELEMING, Redaktör och Utgivare

"CANADA" den enda skandinaviska Veckotidningen i vester Canada...

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

Pris: Helt År (12 nummer) \$3.00, Halvt År \$1.50

upparbetade nödig entusiasm för reglen. Denna fond skulle skänkas svenska staten till grundläggande för en experimentalfond för att tillgodogöra sig de uppgifterna på massmördareverkligheten...

Prof. P. Fallbeck har i en längre artikelserie i Social Tidning behandlat arbetarfrågan med särskild hänsyn till Sverige...

Är det mindre missgånget man sig när man hoppas kunna skapa fackföreningarna övergående genom deras registrering och förvandling till juridiska personer...

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Prof. P. Fallbeck har i en längre artikelserie i Social Tidning behandlat arbetarfrågan med särskild hänsyn till Sverige...

Är det mindre missgånget man sig när man hoppas kunna skapa fackföreningarna övergående genom deras registrering och förvandling till juridiska personer...

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

Om Ni lider af Dyspepsia eller dålig matsmältning, sänd in ert namn och adress till - The Oracle, Box 742, Winnipeg, Man., - och få ett fritt prof af det underbara "MONKS' DYSPEPSIA CURE"

SKANDINAVER, SE HIT! Calgary och Omnejd FARMLAND Brukad och Öbruktad

W. S. Lazier & Co 813-Center Street, - Calgary, Alta

VED. Tamarac, Gran, Pine, EK och Björk, Poppe, bästa slag till lägsta möjliga priser.

Business. Vi utbildar till affärskalkyler, undervisa i det s. k. Budget Vitetets BOKHALLERI, samt alla i en HANDELSKOLA för barnen.

PATENTS. 30 YEARS' EXPERIENCE. TRADE MARKS, DESIGNS, COPYRIGHTS &c.

J. Thomson & Co. 501 MAIN STREET. Midt emot City Hall. Telefon 1

A. S. BARDAL Begravnings Byrå. Begravnings utföras färdigt och till moderat pris.

D. T. G. Hamilton Läkare. LOUISE BRIDGE - Winnipeg. Phone 3042.

Skandia Hotel. 37 PATRICK STR. 8 block väster om Caled office.

Byggnads virke. FÖNSTER, DÖRRAR, FÖNSTERRAMAR. Dörr-Panel af Ek en specialitet.

The Winnipeg Paint & Glass Co., Lt. Notre Dame east. Phone 1781.

Atlantic Steamship Agency. BILJETTER till och från Skandinavien och Finland.

HUSMODRAR! FÖRSÖK SKANDIA BAGERIS UTMÄRKTA bröd-sorter.

Sommaren. nalkas och törsten ökas. Kom ihåg, att vi tillverka MINERAL-VATTEN och LASKEDRYCKER.

Canada Permanent Western Canada MORTGAGE CORPORATION. Hufvudkontor: Toronto.

DR. PETER'S KURIKO. Pastor Wm. Schiff, 412 Clinton Ave., Newark, N.J.

FRIA HEM i vestra CANADA. äro ännu tillgängliga i många delar af provinser Manitoba, såväl som i de angrensande distrikten af Assiniboina och Saskatchewan.

Superintendent of Immigration. OTTAWA, CANADA. Commissioner of Immigration, WINNIPEG, MAN., CANADA.

Sverige Nyheter.

Stockholm. Riksdagsmannen David Holmgren har i skrivelse till riksdagens Andra kammar...

Höslättern i Stockholmsstrakten har i dagarna börjat. Brist på regn i tillräcklig mängd...

En indisk prins, fursten af Kapurthala, vistas f. n. i den svenska huvudstaden...

Under festdagarna i Stockholm lög det norska ministerhotellet öde och dött. Ej ens en flagga fick hissas...

En jettmelon, vägnad 7 1/2 kilo, var härom dagen torgford till Grönsakstorg...

En original föreläsning har man betänkt på att hålla i Bullarstr. skrivs till Lysekilsposten...

Skådespelaren Rich. Forslund har för 100,000 kr. köpt huset nr 44 vid Brahegatan i Stockholm...

Elisborg län. Ett sorgligt missgä, som så när hade haft dödlig utgång till följd...

— En lärarinna vid folkskolan i Grebbestad fröken Berta Kleberg har lagt ned stor möda...

— Torsdagen den 20 Juli anlände till Göteborg följande tyska slagskepp: Kaiser Friedrich III...

— Från Öregrund telegraferades den 13 Juli att Hohenzollern jemte fem andra fartyg...

— Jemtländs Län. På K. F. U. M.-konferensen, som i tisdags f. d. afslutades i Östersund...

— Jönköpings Län. Jönköpings-Posten meddelar, att åtta värnpliktiga ynglingar från Näsby...

— Cöteborgs län. Rådhusrätten har den 12 Juli afkunnat dom över de tre ynglingar som under vårmånaderna förövat den mängd inbrottsstöld...

— Värde af all fast egendom i Göteborg för år 1905 har anslagits till kr. 299,117,900...

— I Torskinge kyrka, Småland, inträffade i söndags förtion dagar sedan en ej vanlig händelse...

— Några engelska lordar gästas för närvarande i Herrestads egendom i Småland...

— Kopperbergs Län. En beklaglig händelse inträffade i Grängesberg söndag f. d. vid 7-tiden...

— Malmöhus Län. Den adress som Lunds studentsångförenings försänd till Svensk-Amerikanska sängarförbundet...

— Vesternorrlands Län. Vid ett allägsat faboställe i Dals socken, Hällsjö fabod, har inledd telefon...

— Tre tusen år gammal Oldkund. Konjurator Schetelig fra Bergens Museum foretager for tiden udgravning af Hjortehaug...

— Sveriges storloge af godtemplarorden har den 12 Juli nylig enahälligt bekräftat sitt förra året fattade beslut...

— Bland den mängd af resande, som i måndags f. d. på aftonen öfver Trelborg...

— Bland den mängd af resande, som i måndags f. d. på aftonen öfver Trelborg...

legitimationspapper från vederbörande presterskap i Strengnäs. Sådana funnos icke med...

— Norrbottens Län. Hos k. m. t. har biskop Bergqvist i Luleå anhållit om fr. resor för sig och notarie i statsbanorna...

— Skaraborgs Län. En niöring till Falköpingstrakten blef härom dagen af våda ihjelskjuten af sin 10-åriga syster...

— Kristianstads Län. Eld utbröt den 11 Juli i en vid Ströo Vestreskog belägen ångsåg tillhörig Sven Svensson i Spånga...

— Malmöhus Län. Den adress som Lunds studentsångförenings försänd till Svensk-Amerikanska sängarförbundet...

— Vesternorrlands Län. Vid ett allägsat faboställe i Dals socken, Hällsjö fabod, har inledd telefon...

— Sveriges storloge af godtemplarorden har den 12 Juli nylig enahälligt bekräftat sitt förra året fattade beslut...

— Bland den mängd af resande, som i måndags f. d. på aftonen öfver Trelborg...

jente sin fru var stadd på resa till Sto ckholm. Ministern, som o-vilkorligen skulle vara i Stockholm i tisdags på förmiddagen...

— Norrbottens Län. Hos k. m. t. har biskop Bergqvist i Luleå anhållit om fr. resor för sig och notarie i statsbanorna...

— Skaraborgs Län. En niöring till Falköpingstrakten blef härom dagen af våda ihjelskjuten af sin 10-åriga syster...

— Kristianstads Län. Eld utbröt den 11 Juli i en vid Ströo Vestreskog belägen ångsåg tillhörig Sven Svensson i Spånga...

— Malmöhus Län. Den adress som Lunds studentsångförenings försänd till Svensk-Amerikanska sängarförbundet...

— Vesternorrlands Län. Vid ett allägsat faboställe i Dals socken, Hällsjö fabod, har inledd telefon...

— Sveriges storloge af godtemplarorden har den 12 Juli nylig enahälligt bekräftat sitt förra året fattade beslut...

— Bland den mängd af resande, som i måndags f. d. på aftonen öfver Trelborg...

Not fra Norge.

Driftarbeid i Brandeburg. Rossmis Waage og True, ledet Nordbofald, fejrede Guldbröllop den 15. Juli.

Norrf Skibsboguing. 18 Dampskibe af 8 og 8 Sejl. Side af Træ var under Boguing i Norge 1. Juli. Deres Drægtighed var: Dampskibene 51,700 Tons Brutto, Sejlskibene 940 Tons Netto.

Travalfifte nordpaa. 12,000 Speniffer. 3 Smaalene var bevædet 12,000 Speniffer. Det vil sige Etendeparten af Antlets Indtaenere er i denne. En del af de norffe Statsborgere og paa alle de Nøder, som Spenifferne har holdt omkring i Landet...

Et Dødsfald. som har bragt Sorg i mange Kredse i Arifonia, er indtruffet, idet Jæsten Laurz Bang, er afgaaet ved Døden i en Alder af 27 Aar.

Etter Brand i Drammen. Den 12. Juli Eftermiddag er fire Gaarde blevet ødelagt af Ild og Brand. Det begyndte at brænde ved 5-tiden, og Ilden opstod paa et Loft, der hvor Døreboguingen og Sidsbygningen i Skibreders Gårds Gaard lyste sammen.

Wagnejit. Ved Snarum Station paa Stredbanen er der i disse Dage lat igang Bergværksdrift i større Stil. I længere Tid har det været fjernt, at der i Snarumsfjeldene forekom Wagnejit, et jeldent og solbart Mineral, der, isaa vidt det ikke findes andetsteds her i Norge...

Tre tusen år gammel Oldkund. Konjurator Schetelig fra Bergens Museum foretager for tiden udgravning af Hjortehaug og Stubbehaug i Torshøvd paa Skarnen, i samme Egn, hvor Hundene i 1902 blev gjort. Udgravningen af Hjortehaug har ikke bragt andre Oldsager for Dagen end en manglefarvet Glasperle af italiensk Arbejde, fra Jernalderen, samt tre smaa Flintflækker. Derimod fandtes inde i Haugen, kunligt opmuret, fem mærkelige runde Stenstøjer af ulendt Bødnings. At Haugen tilhører Broncealderen er afgjort ved et tidligere Fund.

— Sveriges storloge af godtemplarorden har den 12 Juli nylig enahälligt bekräftat sitt förra året fattade beslut...

Sognepræst J. C. Møller, Hve Alen, ligger Afledt fra sit Embede. Sognepræsten er 79 Aar gammel og har været Præst i 32 Aar.

Et Dødsfald. som har bragt Sorg i mange Kredse i Arifonia, er indtruffet, idet Jæsten Laurz Bang, er afgaaet ved Døden i en Alder af 27 Aar.

Etter Brand i Drammen. Den 12. Juli Eftermiddag er fire Gaarde blevet ødelagt af Ild og Brand. Det begyndte at brænde ved 5-tiden, og Ilden opstod paa et Loft, der hvor Døreboguingen og Sidsbygningen i Skibreders Gårds Gaard lyste sammen.

Wagnejit. Ved Snarum Station paa Stredbanen er der i disse Dage lat igang Bergværksdrift i større Stil. I længere Tid har det været fjernt, at der i Snarumsfjeldene forekom Wagnejit, et jeldent og solbart Mineral, der, isaa vidt det ikke findes andetsteds her i Norge...

Tre tusen år gammel Oldkund. Konjurator Schetelig fra Bergens Museum foretager for tiden udgravning af Hjortehaug og Stubbehaug i Torshøvd paa Skarnen, i samme Egn, hvor Hundene i 1902 blev gjort. Udgravningen af Hjortehaug har ikke bragt andre Oldsager for Dagen end en manglefarvet Glasperle af italiensk Arbejde, fra Jernalderen, samt tre smaa Flintflækker. Derimod fandtes inde i Haugen, kunligt opmuret, fem mærkelige runde Stenstøjer af ulendt Bødnings. At Haugen tilhører Broncealderen er afgjort ved et tidligere Fund.

— Sveriges storloge af godtemplarorden har den 12 Juli nylig enahälligt bekräftat sitt förra året fattade beslut...

— Bland den mängd af resande, som i måndags f. d. på aftonen öfver Trelborg...

— Bland den mängd af resande, som i måndags f. d. på aftonen öfver Trelborg...

Small text at the bottom right, possibly a notice or advertisement, mentioning 'HALLS FAMILY PALLS' and other details.

ÖDETS LEK

ROMAN AF
HERMAN BJURSTEN.

(Forts. från förra numret).

Pastor Bergholm var för öfrigt ansedd såsom ett original. Mycket tankspridd, som de flesta lärda, bar han sig nästan alltid bakvänt åt i allt, som rörde det praktiska livet, och oakaktadt sin hederliga och flärdiga karakter gaf han dock ofta sina församlingar anledning till löje.

Man hade mångfaldiga historier om honom i trakten. An hade han vid ett barnöpp vändt barnet upp och ned, än hade han varit på väg till kyrkan med "Ciceros Epistola" i stället för handboken under armen. . . ja, en gång hade han till och med, då han skulle taga en barnaföderska i kyrkan, af misstag slagit upp och läst den bön, som brukas vid en brottslings aflösning. Den stackars hustrun hade blifvit särdeles illa till mods, då presten med sin djupa röst frågade efter formuläret: "Erkänner du, att du med din grova synd svärlik Guds församling förgävt hafver?" Men då hade mannen, som äfven var i kyrkan, gått fram och ryckt pastorn i rocken, samt derigenom gjort honom uppmärksam på misstaget.

Med allt detta var likväl pastor Bergholm högeligen älskad af sina församlingar. De rika och förnåma på de många kringliggande herregårdarne brydde sig visserligen föga om honom, och all den notis de togo af honom bestod deruti att de, till hans stora förtviflan, stundom bjödo honom på sina julkalas, samt en eller ett par gånger om året hörde honom predika i sockenkyrkan. Men deremot stod han på så mycket förtroligare fot med de fattiga. Han hade utsett en viss timme hvarje dag, då han emottog deras besök, och vid sådana tillfällen trädde alltid den lärde i bakgrunden för att lemna rum för människans. Ingen olycklig gick ifrån hans boning, utan att ha haft erhållit all den hjälp och tröst, han kunde åstadkomma. . . ingen ängstfull och förkrossad syndare kalkades honom, utan att han, med sina milda, faderliga ord, sina vänliga och af den innerligaste kärlek dikterade förmaningar, göt fridens balsam i det sönderslitna bröstet.

Derföre var han kär för alla de nödlidande och bedröfvade, derföre välsignade hans namn i de låga kojorna af armodet barn, som utan honom ofta skulle förmäktat af hunger. . . derför öfversåg man hans distraktioner, hans tafatt och ofta befängda sätt, åt hvilket man väl kunde skratta; men aldrig utan att tillägga: "Han är i alla fall en god själ. Gud välsigne honom!"

Sådan var den prest, hvilken åtagit sig att handleda Mauritz Sterner i hans undervisning. Det var nämligen omkring två år före vår berättelse, då en vacker morgon en tarfligt, men snyggt klädd kvinna, som förde ett barn vid handen, inställde sig i komministerbostället och begärde att få tala vid pastorn.

Hon infördes i hans studerkammare, hvarst hon fann honom, klädd i en gammal luggsliten frack, hvilken varit med sedan pastorns studenttid, och hvilken nu begagnades till läsrack.

Odensvik! — utbrast hon darrande. — Skall jag bo på Odensviks egor? . . .

— Ja, — sade pastorn, utan att märka hennes rörelse. — Odensviks egor för närvarande af unge greve Stjernekrantz, hvilken nyligen ärfvadt gården efter sin far, som lärar dött utrikes. Grefven är icke hemma. Han har rest till Italien. För det skingra sin sorg, säger man. Emellertid skall jag göra upp saken med hans inspekter, hvilken är mig bekant. Jag tror att du skall kunna få kojan för några få riksdaler om året.

— Xfiven detta! — mumlade den arma kvinnan för sig själf, — jag bo i en koja på Odensviks egor! Hvilken lek af ödet!

— Är du icke nöjd med mitt förslag, kvinnan? — frågade presten.

— Jo, herr pastor. Gud välsigne er!

— Nåväl, hvad slags arbete kan du förrätta, hvarmed du kan förtjäna ditt bröd?

— Jag kan sy, väfva och spinna. Gud gifve att jag blott kunde få någon arbetsförtjenst.

— Jag skall skaffa dig arbete. Här i trakten finnas många herregårdar och man har länge känt behovet af en skicklig sömmerska. Jag skall rekommendera dig, så att du skall få fullt upp att göra. För det första skall du sy skjortor åt mina gossar, hvilket min hustru icke hinner med. Jag skall betala dig derför.

— Nej, nej, herr pastor! Ni skall icke betala mig. Jag skall sy alla era skjortor för intet. Det är det minsta jag kan göra, då ni visat mig så mycken godhet och barmhertighet.

— Tyst! Jag skall betala, säger jag. . . Undervisningen åt din son har jag redan lofvat för intet, skjortorna äro en annan sak. Hemta nu upp gossen, så får jag se på honom.

Modern gick och återkom efter en stund med gossen vid handen.

— Pastorn anstälde genast en liten examen med barnet och blef särdeles uppmörd öfver hans quicka och förståndiga svar, äfvensom öfver hans lifliga och intelligent ansigte.

— Det är bra, min son, — sade han. — Du har redan gjort goda framsteg i studierna, det märker jag. Hvad heter du?

— Mauritz, — svarade gossen.

— Hur gammal är du?

— Åtta år.

— Godt, min kära Mauritz; jag har lofvat din mor att blifva din ledare och lärare. Skulle du hafva lust att läsa för mig?

— Ack ja! Jag tycker det är roligt att läsa.

— Bra, bra! Vi skola genomgå klassikerna tillsammans, min gosse! Det skall blifva roligt. Men du måste vara mycket flitig. Du kan ännu icke hafva hunnit med rudimenta, men om några år, om vi få leva, skola vi läsa Virgilius. Ta-

man kallar, ett heligt äktenskap? — återtog presten.

— Ja, ja, det är hemligt; men jag eger bevisen på dess laglighet i mina händer. En gång, om jag lever så länge, skall jag ega rättighet att offentliggöra dem. . . men till dess måste jag underkasta mig allt. . . nöd, elände och förtviflan. . . Gud har så velat.

Den stackars kvinnan dolde sitt ansikte i händerna och gret.

Pastor Bergholm var djupt rörd öfver denna smärta. Vetenskapsmannen torkade själf en tår ur sitt öga och betraktade med en blick af innerligt medlidande den stackars modern, som bad om hjälp för sin son.

Det fanns hos denna ännu unga och sköna, fastän bleka och aftärdade kvinna ett uttryck af rörande oskuld och sanning, som helt och hållet förgjafte den lätta misstro, som pastorn för ett ögonblick fattat emot henne.

Han kände sig oemotståndligt hänförd af hennes behag, hennes sorg och tårar. . . Denna smärta måste vara uppriktigt, — tänkte han. — Hon kan icke vara någon hycklerska. . . Dertill är hennes panna för ren.

— Kvinna, — sade han derefter, — jag tror dig. — Du kan icke ljuga, och jag vet för öfrigt ganska väl, att det kan gifvas hemligheter, som man måste respektera. Jag lofvat att respektera din, huru besynnerlig den än kan vara. Jag vill derföre gärna hjälpa dig i afseende på din sons undervisning. Hvar är han?

Han har stannat kvar på gården, medan jag gick hit upp.

— Godt! Jag är fattig. . . det vet du. Jag ville att jag ej vore det, på det att jag måtte kunna hjälpa dig fullkomligt ur din nöd. Men jag har många egna barn, hustru och små inkomster. Emellertid skall jag själf åtaga mig att undervisa din son tillsammans med min äldste gosse, i fall du vill bosätta dig nära intill mitt hus. Det blir för dyrt att skicka honom till någon skola.

— O, min Gud, ni skulle själf vilja gifva honom undervisning, herr pastor! Hur skall jag någonsin kunna vedergrälla en sådan godhet?

— Din son skall få undervisning utan betalning, — svarade presten. — Om jag får leva och han skickar sig väl, är flitig och uppmärksam, skall jag bilda honom för akademien.

— Gud välsigne er, ädle man! — utropade den stackars modern under tårar af tacksamhet. — Ni har lyft en tung börd från mitt hjerta, ty huru djupt olycklig har jag icke varit, om jag af fattigdom nödgats låta min sons studier hvilat.

— Godt, godt! Men ännu en sak. . . hvar skall du bo?

— Ack, jag vet icke ännu. Om jag kunde få en liten koja för mig själf i grannskapet af prestgården, så skulle jag vara oändligt lycklig. Jag skulle nog med arbete kunna draga mig fram. . .

— Jag skall skaffa dig en koja, — afbröt presten. — Det finnes en sådan nära intill, som är öde. Den är visserligen utvändigt förfallen, men jag tror dock, att stugan är i ganska godt skick och icke kall. Vill ni hafva den?

— O, herr pastor! Min eviga tacksamhet. . .

— Stugan, — afbröt pastorn, — tillhör egentligen egaren af Odensviks fideikommiss. . .

— Odensvik! — utbrast hon darrande. — Skall jag bo på Odensviks egor? . . .

— Ja, — sade pastorn, utan att märka hennes rörelse. — Odensviks egor för närvarande af unge greve Stjernekrantz, hvilken nyligen ärfvadt gården efter sin far, som lärar dött utrikes. Grefven är icke hemma. Han har rest till Italien. För det skingra sin sorg, säger man. Emellertid skall jag göra upp saken med hans inspekter, hvilken är mig bekant. Jag tror att du skall kunna få kojan för några få riksdaler om året.

— Xfiven detta! — mumlade den arma kvinnan för sig själf, — jag bo i en koja på Odensviks egor! Hvilken lek af ödet!

— Är du icke nöjd med mitt förslag, kvinnan? — frågade presten.

— Jo, herr pastor. Gud välsigne er!

— Nåväl, hvad slags arbete kan du förrätta, hvarmed du kan förtjäna ditt bröd?

— Jag kan sy, väfva och spinna. Gud gifve att jag blott kunde få någon arbetsförtjenst.

— Jag skall skaffa dig arbete. Här i trakten finnas många herregårdar och man har länge känt behovet af en skicklig sömmerska. Jag skall rekommendera dig, så att du skall få fullt upp att göra. För det första skall du sy skjortor åt mina gossar, hvilket min hustru icke hinner med. Jag skall betala dig derför.

— Nej, nej, herr pastor! Ni skall icke betala mig. Jag skall sy alla era skjortor för intet. Det är det minsta jag kan göra, då ni visat mig så mycken godhet och barmhertighet.

— Tyst! Jag skall betala, säger jag. . . Undervisningen åt din son har jag redan lofvat för intet, skjortorna äro en annan sak. Hemta nu upp gossen, så får jag se på honom.

Modern gick och återkom efter en stund med gossen vid handen.

— Pastorn anstälde genast en liten examen med barnet och blef särdeles uppmörd öfver hans quicka och förståndiga svar, äfvensom öfver hans lifliga och intelligent ansigte.

— Det är bra, min son, — sade han. — Du har redan gjort goda framsteg i studierna, det märker jag. Hvad heter du?

— Mauritz, — svarade gossen.

— Hur gammal är du?

— Åtta år.

— Godt, min kära Mauritz; jag har lofvat din mor att blifva din ledare och lärare. Skulle du hafva lust att läsa för mig?

— Ack ja! Jag tycker det är roligt att läsa.

— Bra, bra! Vi skola genomgå klassikerna tillsammans, min gosse! Det skall blifva roligt. Men du måste vara mycket flitig. Du kan ännu icke hafva hunnit med rudimenta, men om några år, om vi få leva, skola vi läsa Virgilius. Ta-

citus och Lucretius! Du känner dem ännu icke till namnet; men jag skall nog göra dig bekant med dem. Lita på det!

— Hvad ni är god, herr pastor! — sade modern, rörd.

— Ännu en sak, — återtog presten! — något tillnamn måste väl gossen hafva. Hvad har man kallat honom hittills?

— Han har icke haft något annat namn, än det jag själf burit och hvilket tillhörde min far, som var trädgårdsmästare och hette Johansson.

— Huru! — sade pastorn, — Johansson är visserligen ett ganska bra namn — uckas icke. Men det är för vulgärt. Min lille discipulus borde hafva ett vackrare namn — tycker du ej det?

— Låt se, — återtog pastorn funderande, — skulle man icke kunna kalla honom Sterner. Jag hade en dyrbar ungdomsvän, som hette så.

— Huru? — sade fru med rörelse. — Det är ett ganska vackert namn. Sterner betyder ju stjerna, herr pastor?

— Ja, gör det så, och han skall blifva en liten stjerna också, vill jag hoppas. Nåväl, hvad säger du?

— Ja, låt oss kalla honom Sterner, herr pastor! Jag vill äfven antaga detta namn, för ett heta lika med, min son.

Så blef den saken uppjord, och Mauritz Sterner inflyttade dagen derefter tillika med sin mor i den lilla koja, der i redan införd läsåren. Den gode pastor Bergholm höll redligt det löfte, han gifvit den stackars modern. Genom hans rekommendation erhöi enkan talrika beställningar från de kringliggande herregårdarne och kunde derigenom förtjena så mycket, att hon förmodade nödortfugt lifnära sig och sin son, hvilken senare hvarje dag fortfor att för den ädle presten förkofra sig i studier.

Visserligen hade herrskapet i trakten i början haft många funderingar och gissningar, rörande fru Sterner och hennes son. Hon var en hemlighetsfull och gåtfull person, om hvars tidiga öde de förgäfvades bemödat sig att erhålla kunskap, — och som sådan utgjorde hon också ett samtalsämne, en riktig godbit för kaffesstråarna i orten. Allmänna tron var, att Mauritz vore ett "syndens barn", ett foster af en olycklig och brottslig kärlek, och att modern numera, öfvergifven af sin älskare, dragit sig med skam och beviset derpå undan från världens blickar till en aflägsen och eländig koja, hvarst hon nödgades uppehålla sitt lif med handarbete.

Emellertid hade tvenne år förflytit. Allting blir gammalt, — och pratet om den stackars modern och hennes son hade börjat tystna. Dessutom gjorde hennes milda, blygsamma väsende, hennes ödmjukhet i förening med hennes ovalliga flit och skicklighet såsom sömmerska, att småningom de onda tungorna började tystna, och kojan arbetsamma och anspråklösa invånarinna förvandlades från ett föremål för kländer och hån, till ett föremål för medlidande och intresse.

Och hur kunde hon väl annat än hos bättre och ädlare hjertan väcka intresse och deltagande, denna moder, som lefde endast för sin son? Denna arma, öfvergifna varelse med det milda, själfulla ansigtet, med en himmelsk resignation strålände ur de mörka, ännu sköna ögonen, — denna kvinna, för hvilken endast ett hjerta klappade, som egde intet i världen utom sin älskling, för hvar skull hon öfrade sina dagar, sina nätter, — som ehuru tydligen, hvad man kallar, ett "bättre mans barn", likväl nödgades tillbringa sitt lif i en halfrutnad torparstuga på landsbygden som, detta oakadt, aldrig låg någon till last, aldrig ens emottog en almosa, ifall någon vill gifva henne en, — hur kunde väl hon blifva annat än ett föremål för allas nyfikenhet, mångas deltagande, någras beundran?

O, det hade ju varit ömskipligt, att söka krossa denna värlösa varelse, som egde intet att sätta till sitt försvar! Hvem kan utan rörelse se en moders kärlek, då den offerar allt, lif, hälsa och krafter, — då den vakar under nattens långsamt skridande timmar, medan barnet slumrar på sitt tortiga, men af oskuldes englar omgifna läger, — vakar för att förskaffa den sofvande älsklingen det nödvändigaste till lifvets uppehälle? Finnes väl en ljufvare, en heligare syn, en mera himmelsk, mera gudomlig känsla, än denna?

Fru Sterner mottog aldrig besök i sin koja, utom vid de tillfällen då några beställningar gjordes eller hon kallades till någon af herregårdarne i trakten, för att biträda med sömnd, hvilket ganska ofta inträffade. Hennes rykte såsom pålitlig, flitig och skicklig sömmerska hade spridit sig vidt omkring, och så länge hon var frisk, saknade hon aldrig arbete, utan hade till och med mer än hon hann med.

Det enda besök, utom i affärsväg, som fru Sterner erhöi, var af pastor Bergholm. Den ädle presten fann en verklig njutning vid, att i den låga och tortiga boningen sitta framför barnen om höst- och vinterqvällarne och samtala med denna kvinna, hos hvilken han upptäckte en rik åder af känsla och poesi. Att hon fått en god uppfostran, derpå kunde han icke tvifva ehuru hon aldrig velat gifva någon menniska på orten förtroende af sina tidigare öden. Att hon var dotter af en fattig trädgårdsmästare i en af Sveriges södra landskap, — detta var det enda han med visshet kunde om henne, och han förundrade sig mer än en gång öfver den fina takt, det lefnadsätt, den bildning, vida upphöjd öfver hennes stånd, som hon föräddade.

Mauritz hade emellertid blifvit pastorns gunstling. Hos detta barn hade han funnit allt, hvad han skulle önskat hos sin egen son, allt det intresse för studier, de anlag och själsförmögenheter, som läto honom hoppas, att en gång skulle göra sin lärare heder. Den gode presten, hvars egen son visade föga bjölse för boken, men deremot så mycket större för att snickra, sårva och bygga dagar, m. m., tänkte med för tjustring på den båt, då han med den flitige och quicke Mauritz skulle få börja att genomgå den gamla tidens klassiska mästerverk

och i en liktänkande och sympatiserande själ ingjuta samma kärlek, samma beundran för forntidens herliga litteratur, som den han själf egade åt densamma och som ständigt utgjort källan till hans ljufvaste njutningar under hans mödosamma och sällan af lyckan gynnade lefnad.

På detta sätt hade, som vi nämde, tvenne år förflytit. Grefve Stjernekrantz, egaren till Odensviks fideikommiss, vistades alltjämt på resor i främmande länder, och fru Sterner bodde ostörd med sin son i den lilla kojans, som lydde under herresätet och hvars begagnande hon betalade derigenom, att hon sydde skjortor och annat smått åt inspektoren på de vidlyftiga godset.

Under dessa tvenne år hade det visserligen ofta varit svårt för kojan båda invånare, men i någon särdeles stor nöd hade de dock icke befunnit sig, så länge modern fick vara frisk. Hennes hälsa hade dock lidit betydligt genom nattvaka och ansträngningar, och vid den tid, då vår berättelse började, hade hon, som vi sett, för flera dagars tid nödgats intaga sängen.

Det hade icke varit svårt för fru Sterner att under detta betryck erhålla hjälp från de kringboende herrskaperna, åt hvilka hon arbetat. Mången skulle med glädje hafva skyndat till den stackars modern och erbjudit henne allt det bistånd hennes belägenhet fördrade, ty — vi hafva redan nämt det — fru Sterner hade i månet hjerta väckt det högsta deltagande. Men den fattiga enkan hade den egenheten, — man må kalla det stolthet, högmot eller hvad man vill, — att hon aldrig kunde förmås emottaga det ringaste, som hade utseende af en almosa. Att tigga. . . att ligga andra till last. . . det var för henne långt förfärligare än den djupaste nöd. Jag vet väl, — sade hon, — att det kan komma den tid, då jag för mig och min son måste anropa den kristliga barmhertigheten, och när denna tid inträffar, skall jag med ödmjukhet bära äfven detta, — men så länge några krafter återstå mig till arbete, så länge det finnes någon annan möjlighet till räddning, skall jag aldrig tigga. . . utan försörja mig med mina händer. . . det är min skyldighet. Tiggeri är en värre, arbete en heder.

Detta var fattigdomens stolthet. . . det var en moders solthet, som ville att hennes son en gång skulle säga: "Moder, — det är dig jag har att tacka för allt!"

De rika skola, då de läsa detta, rycka på axlarna och säga: "Hon hade ingenting att vara stolt öfver! En fattig menniska är icke för god att taga almosor. Om hon går under så får hon skyle sig själf. Det ucaste som finnes är fattigdomen och högfärd tillsammans."

Ja, — de skola säga så, ty de rike begripa icke fattigdomen, lika litet som de fattiga begripa rikedom. De göra hvarandra derföre ömsesidigt orätt. Vi erkänna detta. Men hvar männa den största orättvisan ligger? Vi fråga blott.

Efter denna nödvändiga digression återkomma vi nu till den Oktobermorgon, då vi lemnade Mauritz lutad öfver sina böcker vid bordet i sin ännu sofvande moders koja.

IV.

Lärjungarne.

Det var en kall och ruskig morgon, den ofvannämnda. Himlen var betäckt af dystra moln, ur hvilka ett isande regn nedströmmade.

Klockan var omkring half nio, då Mauritz slog igen sina böcker, uppsteg och på täpsparne närmade sig den sofvande moderns bädd.

Han drog sakta undan sparlakanen från sängen, och betraktade med den renaste barnsliga kärlek dessa milda, af ett saligt småleende, hemtadt ur drömmarnes land, förklarade drag, som voro vända mot honom.

Hastigt hörde han henne uttala ett namn i sömnen.

Detta namn var hans eget.

— Mauritz. . . min son! . . . — dessa voro de ljud, som smogo sig öfver den slumrandes leende läppar.

— Hon tänker på mig. . . hon drömmer om mig. . . — hviskade gossen sakta för sig själf. . . — O, min goda, min älskade mor! . . .

Han böjde sig djupt och kysste den hvita, men magra hand, som nedhängde öfver sängkanten.

Derpå knäöll han vid foten af bädden, knäppte sina små händer tillsammans och frammulade sakta en bön.

— Gode Gud, — sade han, — återgif min älskade moder helsen. . . låt henne åter blifva frisk och glad, som förr, och låt mig få dö före henne!

I detta ögonblick gjorde modern en rörelse i sängen.

Hon öppnade sina ögon, småningom återvändande ur drömmarnes rike.

Ett himmelskt leende sväfvade öfver hennes läppar vid den syn, som mötte henne. Hon såg sin son. . . sitt allt på jorden. . . knäböjd vid hennes bädd, under tårar anropande Gud tor hennes väl. . .

— Mauritz! — hviskade hon sakta, och hennes armar öppnades. Den lille gossen gömde sitt huvud vid hennes bröst.

— Hur mår du i dag, mamma? — frågade han slutligen efter en lång stund, hvarunder mor och son hållit hvarandra omfamnade.

— Jag mår bättre, min lille gosse, — svarade fru Sterner med matt röst. — Snart skall jag vara alldeles bra.

Den stackars modern sade en osanning för att icke bedröfva sin älskling, ty hon kände sig i dag sjukare än under gårdagen. . . Kände att febern ännu angripit henne.

— Vill du att jag blir hemma hos dig, mamma? — fortfor Mauritz.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarvis mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent återter af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bostadsskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom odla 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadtagarens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänförs, finnes tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.

Special
Romanbibliotek
uthkommer hälftenvis två gånger i månaden. Hvarje häfte innehåller ett stycke och är vackert tryckt å fint papper. Böckerna öfver med MARIA SOPHIA SCHWARTZ'S heliga roman: : : :
"Mannen af Börd"
—
"Kvinnan af Folket"
Skrif efter prof. hufte å 64

Lifvets Roster

ROMAN AF Elisabeth Kuylenstierna.

(Forts. från förra numret).

Så kom hon en morgon till den plats vid berg...

Was will die einsame Thräne? Sie trübt mir ja den Blick! Sie bleib aus alten Zeiten in meinen Augen zurück.

Orden hade ej gjort vidare intryck på henne; hon hade inga tårar att minnas, och Heine visste hon ej stort mera...

"Ni är svenska, ett fyrfaldigt hurra för den upptäckten!" Han presenterade sig som landskapsmålare...

Efter den dagen fick Eva ständigt sällskap på sina promenader; hon hade bedt henne ingenting säga åt tanten...

Och mellan Eva obekymrad vandrade vid Carolus' sida och lärde sig se lifvet genom hans ögon, eller rättare glömma, att det fanns ett annat lif än det hon njöt fullodigt och härligt dag från dag under doftande orange och mandelträd...

Carolus nämnde aldrig något om sina förhållanden i hemlandet, och Eva grubblade ej däröver. Det var först när de skulle skiljas, när grevinnan talat om uppbrott, hon med skälsvandade röst och hårdt tryckt intill honom, frågade: "Och när ser jag dig igen?"

De sutto vid hafvet; luften var så förunderligt klar, tystnaden så djup, allt larm, all världstrid långt, långt borta.

"När reser du?" Hans röst var tung och trött.

"Om några dagar."

"Då vill jag bryta upp redan i kväll. Jag vill inte stanna här efter dig."

Han kastade sig plötsligt ned i gräset och snyftade högt.

"Men, du älskade!" Eva strök med handen över hans hår, "var inte så fortvifvad! Vi träffas ju igen."

"Nej, nej, allt är slut; hela lifvets lycka är slut!" Han satte sig upp såg med ett underligt hårdt uttryck på henne. "Tror du, att jag e fattig, namlös konstnär, vill tränga mig in i din förnåda krets; tror du, att jag skulle tåla att bli sedd öfver axeln af borgerade börsariokrater? Aldrig! Eva, här har jag älskat dig, här har du varit min sol, mitt allt, glansen öfver fågel Phoenix' ö, men nu skall den ön som ett förlorat paradissjunka i hafvet."

"Carolus, det menar du inte — det kan du inte mena," utbrast Eva i dödsångest. "För ett falskt begrepps skull kan du väl ej taga lyckan från oss båda."

"Jag måste. Du har lekt med mig."

"Jag har sett upp till dig, du härliga Victoria, regia, alla blomorns drottning, och jag har dyrkat den kärlek din korta blomningstid skänkte. Tack, tack för allt!"

Eva tyckte, att hans ord blefvo till en främlings feststrofer; de sade henne ingenting. Och hon började bedja i afbrutna, darrande satsar, att han ej skulle skilja deras vägar åt, men Carolus hade blott ett svar:

"Det måste så vara; jag främlings mig all lifvets lycka, Eva, men jag kan ej handla annorlunda. Begär inte, att jag skall krypa för din släkts fötter; det är något, jag aldrig gör."

Så reste Eva, och med sorgen och saknaden efter den älskade blandade sig en känsla af stolt över hans fröboda sinne. Han kunde ej böja sig, hans måste stå rak och hög på den piedestal hans konstnärsskap reste åt honom. Hon skref ett entusiastiskt, tillbedjande bref, sade honom, att han var henne kärare än allt på jorden, och att han blott hade ett befalla öfver henne; hon skulle bli hans trofaste skugga, om han ville ge henne den platsen.

Hon fick intet svar, men ett år senare var Carolus Lind gift med enda barnet till en svensk Meenas, och Eva hörde nu, att han skämtat öfver "den lilla pikanta kärlekshistorien på Corfu."

Hon kände detta meddelande som ett fysiskt våld, och den kärlek, vid vars altare hon tänkt sina bästa, renaste tankars offerljus, blef till det bittraste af allt: en hänad, stympad Gud, men en Gud, ty i den minsta spillra fanns ju alltid dess ursprungliga mening kvar, värdet är föruskadt, förspildt, men den blir aldrig till ett komplett intet.

Så hade Eva släpat sin krossade, skymlande afgud med sig genom åren, och den tyngd hon lagt på hennes sinne, präglade småningom hela hennes väsen; så som ett myn för den regerande härskares bild, så fick hvarje hennes tanke och orden, småmynten, den fallne gudens drag.

Det var längesedan hon uppbrott att älska Carolus Lind, men minnet af hvad hon lidit för hans skull hämmade alla nytillströmmande känslor. Det, att hon aldrig talat om denna sitt lifs enda händelse med någon människa hade gjort, att den aldrig lämnade henne i fred. Hon hade ingen i sin omgivning, som skulle kunna förstå och taga injukt på hennes sårade känslor; därför gräde hon en graf åt dem inom sig, men till den grafven gick hon ständigt med friska blommar.

Eva började gå af och an i det stora rummet utan att se sig omkring på den nästan färdiga inredningen. Hon gick och gick, som gällde det att fly undan snabba förföljare; och hennes ångslan steg som en bubblande mörk flod.

Stämmorna, de hånande, förödmjukande stämmorna där utifrån nådde henne som ett tordön. Och hade hon ej senast i afton gjort sig löjlig genom att slå armarna om Kurt, ge en ömhetsbetygelse och bli tillbakavissad! Hon kunde ha gisslat sig till straff för denna vekhet, som frammanade andras förundran och öfvermod. Å, hvarför kunde hon ej innerst inne bli sådan hon oftast visade sig: stolt och tillbakadragen!

Hon stod ett ögonblick med sammanknäppt händer. Stormen inom henne lade sig så småningom. Med stilla gång gick hon fram till nattdukens bord; där låg en liten svart bok med guldsnitt; det var "Imitation de Jesus Christ". Hon hade fått den af sin franska lärarinna, och i upprörda stunder, slog hon gärna upp ett stycke i den. Det skedde lika ofrivilligt, som när ett bedröfvadt barn ropar "mamma!"

Hon slog upp en sida och läste: "On n'arrive point au repos sans travail, et sans combat on ne remporte point la victoire."

Eken föll igen. Seger! Solskenslöftet, som genombrot de tättaste molnen. Seger! Eva log vemodigt. Hennes seger skulle bli som skymningens öfver dagen, det var intet ljus i den, men kanske frid!

Med en ödmjuk, trött rörelse sjönk hon på knä och lutade hufvudet mot himmelssängens ek-löfsmönstrade sidentäcke. Så gaf hon sig hän i en bön utan ord; det var närmast som försökte hon värja för tvifvel och oro, gömma sig undan för mörkret.

De små cheruberna uppe i taket sågo ned på henne, belåtet skinande i sin förgyllda glans; de hade lett samma dumma, breda leende nu i många, många år utan att tröttna, och de hade i oafbruten pliktuppfyllelse hvilat sina trinda armar om sänggardinens kornisch, som de velat säga: "Tag bara det hela med ro!"

Hela det förnäma sofrummet med sin linjarka möbel i vitt och guld, predikade samma maxim. Både den hårdt stoppade soffan och stolarna tycktes stå på rad och invänta evighet.

Men medan bordstudsaren i sin glaskupa likt ett jämnt och kraftigt klappande hjerta arbetade i stillheten och slugen med en djup, sonor stämman förkunnade, att en ny dag börjat, låg Eva fortfarande på knä, ty af bönen hade formats tankar, häfvande, skygga tankar och en känsla af att hon nu mer än någonsin tillhörde lifvet, och att hon icke hade någon, som hjälpte henne öfver det, hon måste igenom.

III.

Bref från friherrinnan Eva Malmstierna till hennes väninna professorn Rye i Lund: "... Du begär väl ej någon utöfning beskrifning af mitt nya hem, en sådan kan jag ej ännu affatta, både dess yttre och inre iro mig frammande. En vecka är ej nog för att man skall känna sig hemmastadd på en plats, där allt utom det förlutna tigger, där det levande lifvet nästan verkar som en fantom, ett alster af den djärfvaste öfvertro. Här är så tyst, så lugnt, så söfvande enformigt, så klokslagsmässigt punktligt, att det förefaller, som allt vare ordnadt efter ett från evighet till evighet gående urverk. Hvad vi stadshern ända veta litet om landtröns vanor i hvardagslag och framför allt, du, Hillevi — hvad man litet känner sig själf! I dag senast, när jag företog min vanliga förmiddagspromenad i parken, kom jag att filosofera en smula, medan jag betraktade mia spår i sanden. Jag hade knappt hunnit trycka i dem, förrän de försvunno igen, och jag greps af en ångslande fråga: Hvaran? — och hvarthän? Hvarför lefde jag, till hvad nytta? Hur kunde jag, som trodde mig så fullständigt ha gjort upp räkningen med världen, nu känna en underlig dof förvilfan, öfver att spåren af mina fötter genast utplånades? Jag försökte säga mig, att det tio, tjugu- eller alla högst tretioårlig år, som voro mig tillhätta, gärna kunde få gå förbi utan tillrägelse. Jag hörde ju häft både drömmens och verklighetens sorg, hvad gjorde det då, om jag nu blef "left out in the cold", och ändå, Hillevi — ja, så underlig är människonaturen, erfor jag en stark längtan efter att inte alla dörrar skulle vara stängda för mig. Jag var som en husvif tiggare i den stunden.

Har du någon gång känt dig så ensam? inte när du varit rödd och uppledd på allt, ty då är ensamheten göldt värd, utan just, när du fattat ett kraftigt beslut och spant alla sensor. Åh du, Hillevi, att då ingen kommer och kräver kraft och ansvar och kärlek, det är något hopplöst bittert, något som jag aldrig för annat, hur pinande det kunde vara.

Kurt och jag mötas vid frukostbordet. "God morgon, min lilla Eva, jag hoppas du sovit godt?" Och han kysser min panna eller min hand. Sedan tala vi, han som baron, jag som friherrinna, om jakten, det är hufvudintresset, om bjudningarna, som vänta, om Magnus, som inte har hört af sig, och Gustafsson serverar med en gammal höfmadstares hela sirlighet af de läckra rätterna.

Förmiddagen upptages till största delen af mina husmoderliga plikter: jag skall sätta mig in i så utroligt mycket, limeskåpoförteckningar, Ulfbodas öfver- och serviförord etc. Vi vandra och santra, den gamla hushållerskan och jag, som i en väldig åttebög, där generation efter generation gömt sina skatter, och jag bör om och om igen någonting inom mig, som säger: Detta är inte null, det måste ut i dagsljuset, undergå förvandlingens och solidaritetens lag, och det är du, Eva Bergsköld, som kommit till Ulfboda i det syftet.

När gong-gongens sista slag ljudit, "samlas" min man och jag i matsalen och representera ånyo de sexton anorna, hvilket tycks vara betydligt lättare för Kurt än att tillgodogöra sig något af vår tids intelligensaristokratiska tendenser.

Han är för resten den hederligaste, snällaste människa i världen, min kära Kurt; det är bara, att man får en sådan hjälplig tyngd öfver ögonen efter ett par timmars dolce far niente i hans sällskap. Detta endast i största förtröende till dig, Hillevi. Jag anade dessutom, att han icke var befusad, men jag tog honom ju ej heller för att få roligt utan för att mitt lif skulle få ett innehåll. Till gammal flicka dugde jag icke; en sådan får hvarken ha solthet eller pretentioner, hon är, åtminstone i vår krets, en af släkten tolererade, flyttbar tingest, en lavendeldoftande rikdyll och en svart sidenklädning, som alltså är rädd att breda sig ut för vidlyftigt. Om kvalarna a deux är ej mycket att säga. Vi spela Bezique, ett par partier, studera tidningarna och gå sedan tidigt till ro för att komma utan dörrmar. Hvad skulle vi väl drömma om efter en sådan dag?

Ja, kära Hillevi, när du härnäst får höra af mig, är det ju möjligt, att jag fullständigt satt mig in i förhållandena. Det går kanske med mig som med gässen. Du skall få höra en rätt lustig anekdot som ett apresopos. I går var jag nere och betraktade fjäderfåns rike. "Hvad gässen här äro ovanligt feta", sade jag. "Jo men, vi föder dem," svarade pigan, som tydligen tog mina ord för smickrande betändran. "Ja, visst, de ha det bra på alla sätt," sade jag. "Åta och sova, och så — tänka de aldrig." "Nehej, hvarför skulle dom de?" ljöd det förvånadt på bredaste landsmål, och jag böjde mig för denna sunda gäsfilosofi, hvilken dessutom som ett välgörande eko dröjt kvar i mina öron.

När Eva, efter att ha förseglat sitt bref, kom ned för att lägga det i postväskan, hörde hon en vagn köra in i borggården, och raskare än hon trodde det vara möjligt för Kurt, sprang denne förbi och ropade endast helt en passant, men med ett tonfall så lätt och glad, som hade han förkunnat en epokgörande nyhet: "Det är bror Magnus! Han har tagit skjuts från stationen, den filuren!"

Eva lade lugnt ned sitt bref i det djupa, tomta facket, hängde upp väskan igen och gick långsamt, med sin eleganta, något stela hållning efter mannen ut för den höga stentrappan.

Det var en egendomligt varm och klar, försenad indiansommar, och hela den tränga, fyrkantiga borggården hade infångat solstrålknippen, hvilka skimrade som guldgesimer på de höga grå murarnes plana tytor. I en sekund uppfattade Eva detta och tyckte, att hon räkat in midt i en medeltidsstämning; hon var den stolta borgfrun, som räckte handen åt gästen, och sade sitt: "Väl mött, ädle riddare och hafven tack, att I gören mitt ringa hus den äran!" Eon log åt sin fantasilek, när Magnus i detsamma steg ur äkdonet och välkomnades af Kurt: "Du har varit borta en hel evighet. Jag fruktade nästan, att du för alltid skulle slå ned dina bonpolar i staden."

"Något öfver en vecka midt i smekmånaden brukar i regeln ej anses för någon evighet," hörde Eva sin sväger svara med denna egendomligt trötta, låga röst, hvilken ljöd som en melodi i moll, ett bortdöende af sammansmältuna toner. Han föreföll henne oansenligare än någonsin, inhöjld i den tjocka ulstern och med en missskläddande mössa neddragen i pannan, och hennes riddarpoem bortfuskades totalt inför denna verklighetsbild, hvilken bara var den fula skuggan af feodalforst.

Ny stod han midt emot henne; hans blick mötte hennes; han hade skygga ögon, i hvilka det var svårt att läsa annat än en och annan flyktig själsrörelse. "God dag, Magnus! Jag vet knappt, om det är du eller jag, som först skall säga välkommen till Ulfboda. Du har äldret rätt" — Eva log förbindligt men icke varm. Hon kände icke svågern och väntade sig ingenting annat af honom än en någorlunda acceptabel kåsör vid måltiderna.

"Kära Eva," sade Magnus hjärtligt "jag är tacksam om du har ett välkommen åt familjeparasiten; har du också sedan ibland en skymningsbrasa och ett godt ord, är det i det närmaste allt, hvad jag begär. Och nu går jag direkt in till mig och får af mig restkostymen. Au revoir!" Kurt lade sin hustrus arm i sin och förde henne in i hvardagsallongen. "Nu, Gud ske lof, är allting som det skall vara på Ulfboda," sade han. "Det är så underligt, när Magnus är borta. I unga år reste han mycket, men på sista tiden ha vi hållit ihop som gola celibatärer."

"Och så kom jag och störde friden, inföll Eva ironiskt. Hon hade tagit fram hägen, i hvilken hon sydde ett inveckladt schattermönster på hvitt siden. Nu ordnade hon sina silken. Kurt stod och såg på de små hvita händernas snabba rörelser, så förde han vördnadsfullt hennes högra hand till sina läppar: "Du, Eva, nej, inte stör du," sade han stammande. "Du skulle ju komma."

Eva trädde silke på nälen och började sy; plötsligt såg hon på sin man med en blick, som denne alls icke förstod, så mycket mindre som ej ett enda förklarande ord följde. Baronen kände sig helt förvirrad. Var det gäckeri eller ett visst öfverlägset medlidande i de mörka sammetsögonen? Han visste det icke, visste det verkligen icke.

"Jag tänkte, att vi skulle ha vår första middag strax efter barjakten," sade han för att komma in på neutralt område, "så där i medio af november; tror du inte det blir bra, Eva lilla." "Jo, har du stort umgänge?" "Å nej, en fem, sex familjer i trakten omkring. Hvarken Magnus eller jag äro roade af främmande, men man är ju tvungen att hålla fast vid de gamla sederna. Ingen vill vara af-fälling."

"Nej, jag kan tro det." "Under jagtdagarna får väl Magnus och du kampera tillsammans. Han är inte road af sport, tål nog inte heller vid det."

"Han ser klen ut. Är det stor skillnad i ålder er emellan?" "Två och ett halft år."

"Magnus ser äldre ut än du."

"Han grubblar öfver så mycket."

"Så, en fibustier kanske?" "Ja, tyvärr, och det åter på kroppskrafterna, och så är det ju så onödigt, när man som vi, fått sitt lif utstakadt, det är bara att gå i förfädernas spår."

"Menar du verkligen det, Kurt, menar du, att allt individuellt kan dödas, därför att man t. ex. blifvit född till fideikommissarie?"

"Jaa, jag har inte tänkt närmare på saken, men nog skulle jag önska, att min son, om jag finge någon, blefve en äkta Malmstierna. Det är åtminstone den första betingelsen."

"Hvad menas med en äkta Malmstierna?" "En af de våra, en — en — ja, intet vet jag, hur jag skall förklara det," sade Kurt och vred förläget på sin urkedja.

"Ja, du kan slippa; uttrycket är rätt expressivt", Eva sydde igen; hennes bleka hjärna hade fått en något varmare färgton, men det fanns ingenting nervöst i hennes rörelser.

"Eva," Kurt böjde sig ned emot henne och lade sin arm om hennes skuldra, "nu är det bara ett, som fattas i min lycka."

"Fideikommissarien," inföll hon strävt, "vi få väl hoppas, att Fortuna visar sig nådig äfven i det fallet, min käre Kurt. Hon lär ha ett ymighetshopp; kanske hon skakar ut det öfver Ulfboda. Det är ganska angenämt att sitta a coté du combat och vänta fullkommandet af sina önskingar. Det är något nytt för mig, men jag vill gärna lära der."

Hon talade skämtsamt och den lilla udd af satir, som gömde under orden, var knappt märkbar. Kurt stod kvar med armen om henne, när Magnus kom in.

"Åh, en idyll," sade han, "då-stör tredje man."

"Nej, visst inte", försäkrade Kurt belåtet, och Eva log: "ett verseradt värddinneleende, knappt öfver nollgraden," betecknade Magnus det inom sig.

Han satte sig emellertid i en soffa och började berätta ett och annat från staden. Alla Evas vännere och bekanta hade sändt hälsningar; hon finge betrakta honom som ett öppet kuvert, fylldt af små biljetter; när han afleverat sändningen, skulle omhöljet prassla tom och ointressant.

Och Eva såg allt oftare upp på den magra figuren och på det gula, sorgbundna ansiktet; hon märkte, att hans stamma smekte och hans ord tjugade, utan att han ville det, och hon afbröt honom icke en enda gång med frågor; det var alldeles likgiltigt, hvad han sade, det var bara ett, hon brydde sig om: Ulfboda hade en utsträng, hvilken kunde vibrera i förståelse och sympati, detta stora ostämde instrument var icke endast rostade toner, också här fanns lifvet, lifvet, som hon skydde och älskade, som hon flytt och ändå längtade efter, som gjort henne allt ondt, men som också ensamt skulle kunna försona, detta underliga brusade lif ljöd för henne med den svaga, trötta sjukrumsrösten från soffhörnets ide.

När hon skulle gå in för att kläda sig till den sene middagen, sade hon värd till Kurt: "Nu förstär jag, att du måst sakna Magnus mycket. Jag hade ju ingen aning om, att han kunde förvandla Ulfboda tysta salong till något på en gång gustavianiskt och modernt."

Magnus reste sig med en artig bugning och inföll skämtande: "Nu först hälsade I mig, ädla fränka!"

Eva rodnade. Medeltidsstämningen var öfver dem igen, och Magnus var riddaren sans peur et sans reproche, men det låg ej i hans yttre utan i blicken och leendet och kanske allra mest i den underbara blicken.

IV.

"Låt mig få beskriva jakten för dig, Eva. Du skall få ett visst intryck af den, det lofar jag. Kom, här skjuter jag fram en stol åt dig. Jag behöfver icke rubricera den med 'bekvämt'; vi ha endast höggarmade, vördnadsfullt djupsittiga stolar här på Ulfboda."

Magnus talade ovanligt glad, Han kände sig frisk och i stämning att vara underhållan. Kurt med jaktsällskap hade begifvit sig ut tidigt på morgonen och skulle övernatta på ett annat gods.

Eva och Magnus hade ätit middag på tu man hand och druckit jagarnes skål i gammal Rudesheimer. Nu hade de gått in i blå salongen, där en brasa, hvilken liknade ett jättebål, flammade, och där kronan samt ett par lampor voro tända.

Eva satte sig i den stol Magnus skjutit fram åt henne.

"Vill du inte hellre ha skymning, Eva, det hör spök- och jakthistorier till?" "Ja, kanske du har rätt, men släck bara lamporna, det är nog."

(Forts.)

Hufvudet

Så skadat att jag var nära på galen.

Kunde ej sova — kunde knappast lägga ner.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

"För ett år sedan led jag af en mycket svår nervös sjukdom. Jag var rädd för alla ting, kunde ej sova, och hade en öfvermått af nervösitet. Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt."

BARLOW'S INDIGO BLUE GIVER INGA FLÅKOR ELLER RYNOR I TYGET

Fritt till Damer Toalett Hemligheter.

Till en och hvar af denna tidnings läsare skänks vi, absolut fritt, en intressant bok af stort värde och som skänkt till muntran på ask.

Parfym Toalett Antiseptic. Sänd lös pengor — endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressen, THE R. FAXTON COMPANY, 44 POPE BUILDING, BOSTON, MASS.

Sällskapsspelet Vitterlek!

Är ett familjespel, hvar af väl äldre som yngre kunna delaga. Det kan spelas af från tre till tio personer. Allt som är nödvändigt är att kunna läsa. Boken kommer af sig själf. En sats af "Vitterlek" (Authors) gifver tillfälle till nöje för alla. Tryckt i två färger. Pris pr. bok 40c.

Portofritt tillskändt vid emottagande af beloppet. C. RASMUSSEN PUBL. CO., 726-728 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Elegant Present

Brefpapper, enobers utstyrd med blommor och rors, passande för alla måfylliga tillfällen i lifvet. Lämnas med 19 ror och 19 blyert. Skickas portofritt vid emottagandet af 35 cents i förskott.

SCANDIA NOVELTY CO., 66 UNION BLOCK, - ST. PAUL, MINN.

ETT SPECIELT FRITT TILLBUD.

Hvarje läsare af denna tidning som skrifver ett brefkort på ett eget språk och adresserar det till Scandinavian Department, 1115 Madison Co., Elkhart, Ind., emottager fritt tillskändt:

- 1. En väcker bok med färgglad afbildning af det gamla isande Sverige på Osnaberg. Skrifven på fritt eget språk. Också en af de följande böcker på engelska: 2. What's Wrong? En underbar "puzzle" bok, illustrerad. 3. What to Eat: Innehållande nya matrecept för Frukost, Lunch, Middag och Souper. 4. Character of Faces: Hur man kan läsa sin egen och sina vänners karaktär i måleriögonen. Många illustrationer. 5. The Story of Hands: Hur man kan läsa det förtvånade och kommande i händerna lieter. (Palmistry.) Gåm ej att skrifva namn och adress. Scandinavian Department, 1115 Madison Co., Elkhart, Ind.

Humör

Glad Humör

Lifvade Humörer för Vars och Prosas med roliga gubbar af GUS HIGGINS

Pris 25c

Andersonskans Kalle

POLKPRAT och KÄRINGSQVALLER; uppsnappade af EMIL NORLANDER med origineltäckningar af GUS HIGGINS

Pris 25c

portofritt tillskändt vid emottagande af beloppet. C. RASMUSSEN PUBLISHING CO., 726-728 Fourth Street So., Minneapolis, Minn.

